





θυμάται και να φροντίζει γι' αυτούς...  
 Μά ο Άλλης είχε γίνει άρρατος, ένταμεταξύ!  
 —Ύπομονη ή κ' ε' λ π ι ό α!.. ξαναμουρμούρισε πά-  
 λι ο κ. Δαρβινιού.  
 Κι' άπλωσε τά χέρια του. Μά παρευθής τά χέρια του θρέθη-  
 καν σφιγμένα με λαχτάρα, μέσα στά άπλωμένα έπίσης χέρια  
 όλων! Ήταν σαν ένα είδος έπίσημου όρκου άγάπης άναμεταξύ  
 όλων κι' άφοσίωσης σ' Έ κ ε ί ν ο ν...τόν εδεργέτη τους και  
 προστάτη τους...

—Παιδιά μου! Ξαναείν ο κ. Δαρβινιού, όταν πέρασε ή πρώτη  
 συγκίνησις. Σε λίγες ημέρες θά χωριστούμε...Μόλις έκπληρώ-  
 σω τά ύστατα καθήκοντά μου άπεναντι τού νεκρού τού κ. Βιλε-  
 φόρ, θά φύγω γιά τήν 'Ιταλία με τήν Μαγδαληνή μου... Ή ύ-  
 γε α τής άγαπητής κόρης μου απαιτεί να γινή αυτό τό ταξείδι!..

—Γιά τήν 'Ιταλία; είπε χαρούμενα ο Μαξιμιλιανός. Μά κι' έ-  
 μείς σκοπεύουμε νά ταξιδεύουμε γιά κεί!.. 'Εγώ, ή Βαλεν-  
 τίνη κι' ο παππούς της ό κ. Νουαριέ!..

—Θά ρηθώμε κι' έμεις μαζί σου, αδελφέ μου! είπε χαρούμε-  
 νη ή 'Ιουλία.

—Ωραία!.. Πηγαίνετε λοιπόν όλοι σας κι' άφήστε με έμ έναν  
 μονάχον εδώ! πετάχτηκε κ' είπε με προσποιητό παράνονον ό  
 Φρειδερίκος Δαρβινιού. Δέν πειράζει όμως, γιάτί θέλω νά προει-  
 ποποιηθώ τού μεγάλο ταξείδι μου στις 'Ινδίες... Πολύ σύν-  
 τομα θά φύγω γιά κεί!

—Μά τότε, θέλοντας και μή, θά ρηθήε στη Μασσαλία! είπε  
 ό Μαξιμιλιανός. 'Από κεί θά επιβιβασθήτε σέ πλοίο, τό όποιο  
 έκτελεί τήν συγκοινωνία με τήν 'Ανατολή!.. Μην ξεχάσετε λοι-  
 πόν, νά ρηθήε και νά μάς άποχαρηστήτε... Γιατί πριν νά πάμε  
 στην 'Ιταλία, θά μείνουμε άρκτέτες ημέρες στη Μασσαλία... Ή  
 Βαλεντίνη, θλέπετε, έδωσε ύ-  
 πόσχεσι στον άτυχή Βιλεφόρ,  
 ότι θά πάη νά δει και νά πα-  
 ρηγορήσει τό γυιό του πού ει-  
 ναι κατάδικος... Τόν δισυχι-  
 σμένον έκείνον Βενεδέττο...

Τό μέτωπο τού δόκτορος  
 συννεύρισε ξαφνικά.  
 —Ο Βενεδέττο! μουρμούρι-  
 σε. Δέν ξερό, παιδιά μου, γιά  
 ποιό λόγο άνατριχιάώ, μόλις  
 άκούσω τό όνομα αυτό!.. Μιά  
 μυστηριώδης προαισθήσις μου  
 λέει, ότι ακριβώς σό όνομα  
 αυτό κρύβεται κάποιος κίνδυ-  
 νος γιά όλους μας... 'Ισαό ο  
 κίνδυνος έκείνου, γιά τόν ό-  
 πού μάς μίλησε ό κόμης  
 Μοντεχρήστος στην όλιγόλογη  
 έπιστολή του!.. Ναί!.. Μού  
 φαίνεται ότι σό όνομα «Βε-  
 νεδέττο» κρύβεται άπειλή και  
 μίσος γιά μάς!

—Υποσέθηκα! είπε με γα-  
 λήνια φωνή ή Βαλεντίνη. Πρέ-  
 πει λοιπόν νά τόν έπισκεφθώ!  
 Κι' άν τυχόν μάς άπειλήσει  
 κάτι ο Ιαχρως σωτήρας μου  
 θά μπορέσ νά μάς προστατεύσ...  
 "Όταν μπορεί και δινή ζωή  
 στους νεκρούς και τούς θνάξεί άπ' τόν τάφο τους, είνε Ικαόνος  
 νά προστατεύη και τούς ζωντανούς!  
 "Όλοι έσκυψαν τά κεφάλια των με κατάνυξι. Και τά χείλη  
 όλων ψιθίρισαν τό μαγικό όνομα τού ευεργέτη τού:  
 —Ο κόμης Μοντεχρήστος!.. 'Ο κόμης Μοντεχρήστος!..  
 "Ή προστατευομένη όλων Έ κ ε ί ν ο ν, πλανόταν τώρα έπάνω  
 νά τά κεφάλια όλων και γέμειε τήν ψυχή των με έμπιστο-  
 σήνη κι' ασφάλεια γιά τό μέλλον...

Ο «ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΝΤΙΒΟΥΑ»

'Ο Φεβρουάριος κυλούσε.  
 'Ο Βενεδέττο κι' ό Σανσέλιο έξακολουθούσαν νά θρίσκον-  
 ται δεμένον στην ίδια άλυσίδα.

Κάθε θράδι, ό ποντικός «κύριος Ροντιβουά» διασκεδάζε δ-  
 λους τούς καταδικούς με τά έξηντα παχυνια του. Ήταν με-  
 γάλη τώρα ή ποικιλία τους, χάρις στην έπιμονή τού άφεντικού  
 του Σανσέλιο, ό όποιος ήθελε νά άναεώσση τό πρόγραμμα τών  
 παραστάσεων με «νούμερα» καινούρια.

Μάτια ό Βενεδέττο προσπαθούσε νά «πάρη λόγια» άπ' τόν  
 συγκατάδικό του, σχετικά με τό ρόλο πού θάπαιε ό ποντικός  
 στην προσεχή δραπέτευσι τους. 'Ο Σανσέλιο τρούσε μυστηριώ-  
 δη σιωπή. Κι' έλεγε συχνά στον άνώμοτον συντρόφο τού:

—Τι σ' ένδιαφέρει νά μάθης λεπτομέρειες;.. 'Εσύ κι' έγώ θά  
 είμαστε έλεύθεροι, ως τήν ημέρα πού όρισαιμ!.. Δέν σου φτά-  
 νει αυτό;

—Δέν μου φτάνει, θέθαι! μούγκριζε ό Βενεδέττο. Ποιός με  
 θεσάωνει ότι δέν κοροϊδεύεις με τόν πόθο μου;.. Μπορεί νά  
 θέλγς νά σαρκάζης ή λαχτάρα μου νά δραπέτωσ!.. Καί μου  
 λές, ότι ένα τρισάθλιο ποντίκι θά κατορθώσ τ' άκατόρθω-  
 τά!.. Θά κατορθώσ ή δραπέτευσι και τών δύο μας!..

—Βενεδέττο, ή δυσπιστία σου με προσβάλλει! περιωρίζόταν ν'  
 άπαντά ή Σανσέλιο με έμβρίθεια.

—'Η δική σου δυσπιστία με προσβάλλει, ίσα-ίσα! έπέμενε ό  
 Βενεδέττο. Φοβάσαι μήπως σέ προσβάσω και γι' αυτό άποφει-  
 γεις τίς έξηγήσεις!

—Μικρέ μου, έξακολουθούσε ειρωνικά ό Σανσέλιο, δέν έ-  
 χεις πείρα τής ζωής, φαίνεται!.. Είνε θανάσιμο τό σχέδιό μας,  
 άν άποτύχη!.. —Και γι' αυτό κρατάω άπόλυτη μυστικότητα έ-  
 πάνω σ' αυτό, έπειδή ή άπόλυτη μυστικότητα είνε πάντοτε ό πρώ-  
 τος και κυριώτερος συντελεστής τής έπιτυχίας ένός σχεδίου!

—Ναί!.. μά ό καιρός περνάει έντοματάξ!.. Και δέν βλέπω  
 νά κάνης τίποτε, τό όποιο νά δείχνη τήν προσεχή δραπέτευ-  
 σί μας!

—Φίλτατε Βενεδέττο, παραλογίζεστε!.. Δηλαδή... και κατά  
 τή γνώμη σας... πρέπει νά ετοιμάξη κανένας τή δραπέτευσι  
 τού... μέρα-μεσημέρι... και με όσο θόρυβο μπορεί νά κάνη...  
 γιά νά είδοποιηθόν έτσι κ' οι κάουμοι οι κύριοι δεσποφλα-  
 κες... 'Ε, μά τήν πίστι μου, δέν είνε καθόλου ασυτή αύτή ή  
 γνώμη σας, φίλτατε Βενεδέττο!

'Ο Βενεδέττο άφίριζε. 'Αναγκάστηκε όμως, μπρός στην τόση  
 λογική τού καταχθόνιου συγκατάδου του, νά ψιθυρίση:

—Δέν έννωσ' αυτό, θέθαι!.. Μά... νά!.. Βλέπω ότι περ-  
 νούη ή ημέρες κ' ή κοινή άλυσίδα μας έξακολουθεί νά σφιγγη  
 στερεωτάτα τούς άστραγάλους μας!

—Θά κοπή αύτή ή άλυσίδα σαν κλωστή, όταν ό «κύριος Ρον-  
 τιβουά» άπ' έδώ, τό διατάξη! είπε με ειρωνική άφέλεια ό Σαν-  
 σέλιο, δειγνόντας τόν ποντικό του.

Τά μαυλά τού Βενεδέττο σδλεσαν άπ' τό θυμό του. Ή άδια-  
 φορία τού συντρόφου του και τά άπίστευτα σχεδόν έκείνα λόγια  
 του, τόν έρέθιζαν στό έπακρο... 'Ο ποντικός, λέει, νά κόψη σαν  
 κλωστή τίς πελώριες και χονδρές αυτές άλυσίδες!.. Ήταν νά  
 φραξήη κανένας, γιά τήν ει-  
 ρωνία αύτή!..

Τί νάκανε όμως, ό Βενεδέ-  
 ττο;.. Και νάθελε, δέν μπο-  
 ρούσε νά φροντίση ό ίδιος γιά  
 ένα όποιοδήποτε σχέδιο δρα-  
 πετεύσεώς του: 'Αλυοδότης  
 με τόν Σανσέλιο άναγκαστί-  
 κως, τίποτε δέν μπορούσε νά  
 κάνη, χωρίς νά τό αντίληφθί  
 κι' έκείνος!

Τέλος, έφτασε ή 23 Φεβρου-  
 αρίου.

Ήταν πρωί άκόμη... Κ' ή-  
 ταν ακριβώς ή παραμονή τής  
 ημέρας, τήν όποια είχαν όρι-  
 σεί ως ημέρα δραπετεύσεώς  
 των...

Τό πρωί έκείνο, ό Βενεδέ-  
 ττο ήταν άχώρος άπ' τήν όλονύ-  
 χτια άγρύπνια. Ή λύσσα του  
 δέν τόν άσπασε νά κοιμηθί. "Ο-  
 σο σκεπτόταν ότι έζημέριε ή  
 παραμονή τής 24 Φεβρουαρίου  
 —χωρίς άκόμη τίποτε νά δεί-  
 χνη τήν προσεχή δραπέτευσι  
 τους—μούγκριζε από θηριώδη  
 μανία. "Ετριζε τά δόντια του  
 από μίσος έναντιον τού Σανσέλιο, ό όποιος τόσο αίσχρα τόν  
 είχε ειρωνευτή. Και τινάζοντάς τον θίαια άπ' τό μαϊνίκι, τού ει-  
 πε ύπόκοφα:

—Άκουσε... 'Ανάων ή κορδιόνης πιιά, Σανσέλιο!.. Θέλω  
 νά μάθω τήν άλήθεια!.. Με τρέλλανες με τήν άτιμη συμπερι-  
 φορά σου... Πρόδωσες τίς συμφωνίες μας!.. Θά μου πής τί  
 σκέπτεσαι ακριβώς νά κάνης, άλλωώς...

—'Αλλωώς, θά σέ σκοτώσω σαν σκύλο!.. "Αναμεις έλπίδες  
 στην ψυχή μου, τυραννήθηκα άγρια με τή λαχτάρα τής έκπλη-  
 ρώσεώς των και τώρα δοκιμάζω άπό σένα τήν πιο πικρή άπο-  
 γήτευσι!.. Θά σέ σκοτώσω!.. Τι διακινδυνεύω;.. Μονά-  
 γα τό κεφάλι μου!.. Μά καλύτερα ή λαμπή μου, παρά αύτή  
 ή άνυπόφορη κόλασι τού κατήγρον!.. Τουλάχιστον, θά πεθά-  
 νω άφού θά σ' έκδικήθω πρώτα!.. 'Αφού θ' άνακουπιστώ, λυώ-  
 νοντας σαν ακουλήκι έσένα τόν άτιμο προδότη!..

—Παραφέρεσαι, μικρούλη μου! είπε με ένκευριστική γαλήνη  
 ό Σανσέλιο. Τι έχεις νά μου κατηγορήσης; σέ παρακαλώ!

—Με γέλασες οίκτρα! μούγκρισε χαμηλόφωνα ό Βενεδέττο.  
 γιάτί οι άλλοι συγκατάδικοι άρχισαν νά προσέχουν τήν έξαμί  
 του.

'Ο Σανσέλιο πήρε άδιάφορο, παγερό σχεδόν ύφος και μουρ-  
 μούρισε:

—Σέ γέλασα;.. Πέρασε ή 24 Φεβρουαρίου;.. "Οχι!.. Βλέ-  
 πεις λοιπόν, ότι είμαι «εμπρόθεσμος» άκόμη, όπως λένε κ' οι  
 δικηγόροι!.. "Αμα πέρασει ή 24 Φεβρουαρίου, χωρίς νάχου-  
 με δραπετεύσει, τότε νά με κατηγορήσης!.. Μά πρέπει προη-  
 γομένως νά μου έξηγηθής γιά κάτι: Μού μίλησες περί κά-  
 ποιου εκατομμυρίου!.. Μιά λέξη είνε τό «έκατομμύριό» σου, δ-  
 μωσ!.. Πού θρίσκειται;.. Πώς θά τό πάρουμε;.. Πού θά θρού-  
 με αυτό τό όμορφο πουλάκι, γιά νά μαδησομε τά φτερά του;

—Δηλαδή... έγώ πρέπει νά σου τ' άποκαλύψω δα... νά μήν  
 έχω περά κανένα μυστικό από σένα...ένώ έσύ μου κρύβεις και  
 τήν παραμικρότερη σκέψη σου!.. Είνε ασωτό αυτό; μουρμούρι-



...Η 'Ιουλία 'Ερβώ... 'Ο 'Εμμανουήλ 'Ερβώ, πού διάθηκε μαζί της τώσους κίνδυνους!..

σε ό Βενεδέττο.

—'Αγαπητέ μου, άποκρίθηκε ό Σανσέλιο, σκέψου ότι από μένα ξεαρτάντα τό έκατομμύριο σου... "Αν τό θελήσω;... Τό πιάνεις!... Δέν τό θέλω;... Ποτέ σου δέν θά τό άπολάβω, μέ τά κάπως θοραία αυτά σίδερα πού έχεις στή πόδια σου!... Δόσε μου λοιπόν μερικές ξηγήσεις, χωρίς άλλη διατύπωση και παράκληση έκ μέρους μου, κι' όλα τελειώνουν!

Ό Βενεδέττο, παρά τή δυσπιστία του, άναγκάστηκε νά παραδεχτή ότι είχε δίκαιο ό σύντροφός του. Μά φριχτός διαταγόμενος βασάνισε ακόμη τήν ψυχή του... Τί ακριβώς φοβόταν, δέν τό ήξερε κι' ό ίδιος. 'Ωστόσο, ή άπληστία του τόν έκανε νά φοβάται τους πάντας και τά πάντα...

—Διστάζει, θλέπω! ξανάπε σαρκαστικά ό Σανσέλιο, "Ίσως νά μήν ύπάρχει κιόλας αυτό τό μυστηριώδες έκατομμύριο σου!... Βλέπεις λοιπόν, ότι άρχίζω νά δυσπιστώ—μέ τό δικη μου—κι' έγώ; Πείσε με... Δώσε μου μερικές ξηγήσεις... Κ' ύστερα θά σου πώ κι' έγώ πολλά τά διαφωτιστικά, σχετικώς μέ τά προτερήματα του κυρίου Ροντιβουά!...

—Σώπασε λίγο, έρριξε ύστερα μία ματιά στον σκεπτικό Βενεδέττο και πρόσθεσε:

—Λοιπόν, θέλω νά είμαι τίμιο παιδί έγώ... "Έχεις κιόλας βοηθό τήν τύχη!... Βλέπεις κάτι εκεί κάτω;... 'Εκεί πού σου δείχνω μέ τό χέρι μου;...

Και τέτλωνε συγχρόνως τό μπράτσο του προς τήν κατεύθυνση τής κοντινής προκυμιάς.

Ό Βενεδέττο κύτταξε. Δέν καταλάβαινε τίποτε όμως, από κείνα πού έβλεπε και μουρμούρισε:

Ναί, θλέπω ένα μεγάλο πλοίο, φορτωμένο μέ ξυλεία... μέ όγκώδη κομμάτια από κορμούς δένδρων... Συγκρατάδικι τά ξεφορτώνουν... Δεμοφορτάκις παραστέκουν!... Δέν θλέπω ώστόσο τίποτα τό ενδιαφέρον, σ' αυτά τά συνηθισμένα πράγματα!...

Τό μυαλό σου έχει φυράνει! σάρκασε ό Σανσέλιο. Δέν θλέπεις τίποτε άλλο;... Δέν θυμάσαι τί σου έχω πη;... Δέν σου ύπόδειξα για βοηθό μας στή δραπέτευση τόν κύριο Ροντιβουά;...

—Τόν ποινικό; ψιθύρισε έκθαμβός ό Βενεδέττο. Και τί θέλει έδώ ό ποινικός;... Και πώς διάβολο θά μάς βοηθήσει στή δραπέτευση μας;...

—Κύτταξε πρώτα νά τόν δεις κι' ύστερα θά σου πώ για τό ρόλο του στή δραπέτευση μας!... Τόν θλέπεις;... 'Εκεί επάνω στους κορμούς τών ξύλων;

Πραγματικά, στήν κατεύθυνση πού δείχνει ό Σανσέλιο, φαινόταν κάτι τό μικρό και σκουρόχρωμο και στρογγυλό σάν τόπι. Αυτό τό τόπι ήταν άνεβασημένο επάνω στους όγκώδεις έκείνους κορμούς τών ξύλων κι' έτρεχε βεβιά κι' άριστερά... και σκαρφάλωνε δά κι' εκεί... μέ άπίστευτη εύκινησία!

"Ήταν ό κύριος Ροντιβουά! Και τόν είχε ξενοφύσει επίτέλους κι' ό Βενεδέττο!

Ό Σανσέλιο άφησε μία στυγνή τόν σύντροφό του στή βαθεία τόν άπορία και κύτταξε γύρω του προφυλακτικά. "Επειτα έσκυψε στό αυτί του Βενεδέττο και του είπε χαμηλόφωνα:

—'Απορείς τί σημαίνει αυτό τό ποινικό πού σου δείχνει;... "Ακουσε λοιπόν: 'Εδώ είμαστε ήσυχοι τώρα... Χάρις στήν κακοκαρία, οι κύριοι δεμοφορτάκις είνε τρωπόμενοι κάτω και ζεσταίνονται... Κανένας δέν μάς επιθλέπει... Κύτταξε τώρα νά δεις τί θά κανει!...

"Εβαλε δυό δάχτυλά του άνάμεσα στό χείλη του και σφύριξε τό ίδιότροπο έκείνο και συνηματικό σφύριγμα... Τό σφύριγμα έκείνο, τό όποιο άν και δέν ήταν δυνατό, ώστόσο έξοικιστά ζωνηρά τόν άέρα.

Δυό-τρία δευτερόλεπτα, ύστερα άπ' τό συνηματικό αυτό σφύριγμα, ό κύριος Ροντιβουά είχε φύγει κιόλας άπ' τό πλοίο κι' άπ' τους κορμούς τών δένδρων και... θρισκόταν τώρα επάνω στό γόνατα του κυρίου του!

—Εδγε, κομπάρε μου! είπε ό Σανσέλιο χαϊδεύοντας τή ράχι του νονηνοστάτου τρωπικού. Είσαι πρόθυμος πάντα, στή σάλπιγγα του προσκλητηρίου!... Στάσου τώρα νά δώ, άν φύλαξες καλά και τήν παρακαταθήκη, τήν όποία σου έχω εμπιστευτή!...

Μουρμουρίζοντας τά άλόκοτα λόγια του ό Σανσέλιο, έρριξε πάλι γύρω του μία προφυλακτική ματιά.

"Επειτα, έσκυψε στό ποινικό, παραμέρισε τις κάπως πικνές τρίχες τής κοιλιάς του κι' έλυσε από κεί μία μικροσκοπική μετ'άλλη θήκη: Τήν άνεκτίμητη για τήν δραπέτευση «σαστίγκασ», όπως ονομάζουν οι κατάδικοι του κατέργου, τό εργαλειό αυτό, τό όποιο θά δοίμε άμέσως πιά κάτω τί είνε και σέ τί ακριβώς χρησιμεύει!

Ό Βενεδέττο έρριξε μία έκθαμβή ματιά σ' αυτό τό μικροπραγματάκι, τό όποιο μόλις είχε τό μέγεθος ενός νικελίνου

έικοσαλέπτου.

—Τί είν' αυτό; μουρμούρισε σέ λίγο.

Ό Σανσέλιο έσκυψε στό αυτί του και του έξηγήσε άργά και σιγαλά:

—'Αγαπητέ μου μικρέ, άν είνε οι κύριοι δεμοφορτάκις μία φορά ποινικοί, έμεις, μερικοί-μερικοί κατάδικοι, είμαστε δέκα φορές πιά πανούργοι!... Μόλις μάς δέχονται στό κατέργω, μάς ψάχνουν παντού... "Αν ήταν δυνατόν θά έβγερναν και τό τομάρι μας, για νά βούν μήπως κρύβεται τίποτε από κάτω του!... 'Αλλά, τους ξεγελοΰμε έμεις σιγαλά... Δέν μπορούσα λοιπόν νά κρύψω τή «σαστίγκασ» επάνω μου... Και τήν έκρυψα στίς τρίχες τής κοιλιάς του άξιότιμου κυρίου Ροντιβουά, στερεωμένη εκεί ώραιά και σιγουρά... "Η «σαστίγκασ» αυτή κλείνει μέσα τής ένα λεπτότατο άσπαλένιο πριονάκι... Τόσο δυνατό όμως είνε και τόσο γρήγορο στή δουλεία του, και τόσο τά μικροσκοπικά άσπαλένια δέντια του είνε στερεά...ώστε... αυτές ή χονδρές θλιωίδες, ή δέμένες γύρω στους άστραγάλους μας, πριονίζονται σάν νά ήταν από ζυμάρι, μέσα σέ λίγα λεπτά τής ώρας!...

Ό Βενεδέττο λαχάναξε... Κι' ό Σανσέλιο έξακολούθησε:

—Βλέπεις λοιπόν, ότι αυτοί οι διάφοροι κύριοι Ροντιβουά συμβαίνει—καμιά φορά—νά είνε βοηθοί μέ άνεκτίμητοι!... "Εμείς τίποτα δέν κρατούμε: ούτε στίς τάπες μας, ούτε στίς ραφές τών τόσο άπλών κουστουμιών μέ τά όποια μάς ντύνουν έδώ μέσα!... Τά έχει όλα όμως επάνω του ό κύριος Ροντιβουά και κι' έτσι για μένα είνε τό ίδιο, χωρίς νά είνε δυστυχώς τό ίδιο και για τους ήλιθίους δεμοφορτάκις μας!...

Ό Βενεδέττο, τέλος, δέν μπόρεσε νά κρατήσει ένα ξεκαρδιστικό γέλιο... Γελοώσε, λαμποκοπούσε από χαρά κι' άνόσασε μέ άνακούφισι τώρα...

Ό Σανσέλιο έσκυψε πάλι στον ύπομονετικό ποινικό του και στερεώσε άνάμεσα στίς τρίχες τής κοιλιάς του τήν πολύτιμη «σαστίγκασ».

—Αυτό είνε θαύμα!... Μά αυτό είνε θαύμα!... ψιθύριζε τώρα διαρκώς ό Βενεδέττο.

—Πιστεύεις λοιπόν τώρα, άπιστε Θεωιά; ρώτησε σιγαλά κι' ίκανοποιημένος ό Σανσέλιο.

—Και θέθαια πιστεύω... Ό κύριος Ροντιβουά μου έγγυάται για όλα, τώρα!...

—Τίποτα δέν είδες ακόμα! ξανάπε ό Σανσέλιο. Τά μισά προτερήματα και τή μισή αξία του ποινικού μου, είδες έδώ τώρα!... "Όταν θά ρθή ή ώρα τών επιχειρήσεων μας, τότε θά δεις και τά ύπόλοιπα καταρβωμάτα του!...

Ό Βενεδέττο, ζώντας πειά σέ άπολαυστικές στιγμές, έντελώς μεταμορφωμένος από μυστική άγαλλίασι, ρώτησε μέ δίψα μέ μάθη κι' άλλες λεπτομέρειες.

Μά ό Σανσέλιο τόν διέκοψε άίσπνα, λέγοντάς του:

—'Ε!... 'Ε!... Μην είσαι τόσο άδίκροτος, νεαρό μου!... "Η σειρά σου τώρα, νά μου έξηγη-

θής κι' έγώ!...

Συγχρόνως, άφου χάιδεψε τόν ποινικό, τόν έβιαξε πάλι, σπρώχνοντάς τον μαλακά στή ράχι.

—Ευχαρίστω, φίλε! ψιθύρισε μέ ένθουσιασμό συγκρατημένον ό Βενεδέττο. Είσαι τόσο μεγάλος, τόσο επιτήδειος, ώστε σέ θαυμάζω... Κάθε μου δυσπιστία σβήνει τώρα. 'Ίδου περί τίνος πρόκειται: Στίς 24 Φεβρουαρίου θάρθθ έδώ μία γυναίκα, νά μ' έπισκεφθ...

—Είσαι θέθαιος;... Θά τολήσω;

—Βεβαίωτατος... Δέν τήν τρομάζουν ή έπισκέψεις του κατέργου, αυτή τή γυναίκα!... Λοιπόν θά ρθή, γιατί μου τό ύποσέθηκε ρητά!... Τήν επομένη λοιπόν, στίς 25 Φεβρουαρίου δηλαδή, ή γυναίκα αυτή πρόκειται νά λάθθ ένα έκατομμύριο φράγκα, για νά τό παραδώσει σέ κάτι πρόσωπα... "Έχει ιερή ύποχρέωση νά τό παραδώσει κι' ώρκίστηκε δρκον επίσημο γι' αυτό!...

—Λοιπόν!...

—Λοιπόν, πρέπει νά είμαι έλευθερος πειά έκείνη τήν ήμέρα, για νά τήν παρακολουθήσω, νά τήν κατασκοπέλω και!...

—Και νά τήν κλέψω!... διέκοψε ό 'Ανσέλιο.

—Φυσικά!

—Τότε μη μέ ξεχάσης λοιπόν!... Μου ύποσέθηκες και έξρω πώς θά κρατήσεις τήν ύπόσχεσή σου!... Ποιά όμως είνε αυτή ή γυναίκα;

Ό Βενεδέττο εδίστασε.

—Τί σέ μέλλει; είπε. "Ότι σ' ένδιέφερε, στό έρωτα!...

—Καλά... Δέν έπιμένω!... Μήπως σκοπεύεις άραγε, νά μεταχειριστής και κανένα καλοσκαπομένο σιλιτέτο;

Ό Βενεδέττο άνατρίχιασε.

(Ακολουθεί)



Μαγδαληνή Παρθένω